GABRIELE KUBY

ETATIZAREA EDUCAŢIEI

Pe calea către noul om gender

Sapientia

ETATIZAREA EDUCAȚIEI
Pe calea către noul om gender

Digitized by Isaurius

Alexandru S. Bologa, n. Braşov, 8 septembrie 1947. Dr. în ştiinţe biologice (1980). Membru titular al Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România (2009).

GABRIELE KUBY

ETATIZAREA EDUCAȚIEI

Pe calea către noul om gender

Traducere din limba germană
de dr. biol. Alexandru Ş. Bologa

Sapientia
Iaşi 2014

Titlul original: *Verstaatlichung der Erziehung – Auf dem Weg zum neuen Gender-Menschen*, fe-medienverlag, Kißlegg 2011[9].

© Gabriele Kuby, Rimsting 2014

Redactor: pr. dr. Ştefan Lupu
Tehnoredactare, copertă: Petru Ciobanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KUBY, GABRIELA
Etatizarea educaţiei. Pe calea către noul om gender / Gabriela Kuby ; trad.: Alexandru Ş. Bologa. - Iaşi : Sapientia, 2014

ISBN 978-606-578-168-9
I. Bologa, Alexandru Ş. (trad.)

613.88
159.9.072:392.6

© 2014 Editura SAPIENTIA
Institutul Teologic Romano-Catolic
Str. Th. Văscăuţeanu, 6
RO – 700462 Iaşi
Tel. 0232/225228
Fax 0232/211476
www. editurasapientia.ro
e-mail: slupu@itrc.ro

CUPRINS

Înzestrare cu rezerva primară de iubire . . . 8
„Creierul matern" 9
Daune privind capacitatea de a contracta legături afective de durată 12
„Orientare către cei de aceeaşi vârstă" . . . 14
Bucurie părintească 16
Profesiune sau chemare 17
Creşă, răceală, colectiv 18
Divizarea responsabilității 19
Defăimarea mamei de către Simone de Beauvoir 21
Semănătura dă roade: schimbare demografică 23
Familia este viitor 25
Familia: copilul vitreg al mas-media 27
Familia: copilul vitreg al statului 27
Dorința de a avea copii? 29
Propaganda creşei 30
Politică pentru minoritate, nu pentru binele public 33
Rămas-bun rațională ității 33
Ce obiective educaționale are statul? 35

Gender Mainstreaming: linia directoare a politicii 35
www.bmfsfj.de 37
ONU – UE – Ministerul Familiei – toți urmăresc același scop 40
„Centrul de Competență Gender" 42
Noua „ideologie a răului" 43
Instrucțiune de stat pentru sexualizarea copiilor mici 46
Învățământ de prevenire 48
Homosexualizare în învățământ 49
Nicio protecție a drepturilor constituționale de către instanțe 50
Drumul spre totalitarism 51
Criminalizarea rezistenței 53
Trezirea! Ridicați-vă! 55
Izvorul adevărat al iubirii 58
Epilog 59

De curând am vizitat o prietenă tânără, pe a cărei fiică de 3 ani o vedeam pentru prima dată. Eram deja în cameră, când Sima s-a întors acasă seara de la grădiniță, de unde o luase tatăl. Mă pândi neîncrezătoare de la distanță. În loc de a-mi prinde mâna întinsă, lovi către mine. Ea se împotrivi şi mamei, când aceasta vru s-o dezbrace. În mod repetat scotea strigăte stridente, nemotivate. Mama nu ştia ce să facă. Ea reuşise tocmai absolvirea facultății şi se afla acasă gravidă cu cel de-al doilea copil. Era bucuroasă că Sima era întreaga zi la grădiniță, pentru că „ne dăunăm nouă înşine". Considera că Sima are un caracter dificil.

Sima nu împlinise încă un an, când a ajuns în timpul zilei la o asistentă maternală, care avea ea însăşi un copil mic. Totul părea că decurge bine. Sima se obişnuia cu mama adoptivă şi avea un frate de schimb. Când a împlinit doi ani, mama a trebuit să plece un an la studii în străinătate. Nu putea renunța acum la toate din cauza copilului, chiar dacă ar fi făcut aceasta cu cea mai mare bucurie. Dar situația profesională a partenerului ei era incertă, astfel încât trebuia să termine cursurile pentru

asigurarea existenței familiei. Deci nu mai rămăsese nimic altceva de făcut: Sima a trebuit să se despartă de bonă şi de cel de al doilea copil mic îngrijit de aceeaşi bonă şi să plece şi ea în străinătate. O dată la două luni venea altcineva în ajutor, pentru a o îngriji pe Sima, în timp ce mama studia. Mama are acum examen, ar demara cu drag în profesiune, dar urmează în curând al doilea copil. Tristă, se află între ciocan şi nicovală.

Cum se va comporta Sima la pubertate, ea care nu putea dezvolta în primii trei ani de viață nicio încredere fundamentală, ? Cum se va comporta când mama sau tatăl vor necesita ajutorul ei la senectute?

Înzestrare cu rezerva primară de iubire

După un secol de *Tiefenpsychologie*[1], ştim că primii trei ani de viață sunt de o importanță decisivă pentru dezvoltarea personalității. Dacă fundamentul se clatină, atunci personalitatea

[1] Cuprinde aproape toate abordările psihologice şi psihoterapeutice care ataşează proceselor sufleteşti inconştiente un statut înalt pentru explicarea comportamentului şi experienței omeneşti (Wikipedia) (*n. trad.*).

se clatină între agresivitate şi depresie, între inferioritate şi sete de mărire. Deficitele sunt umplute cu satisfacții substitutive, care pot aluneca în adicție. Experiențe traumatice, ca, de exemplu, despărțirea timpurie de mamă, sunt înregistrate în trup şi suflet şi pot provoca – expulzate în inconştient – distorsiuni nevrotice ale personalității. Pentru a putea iubi şi pentru a învăța în cursul vieții a iubi tot mai mult, omul trebuie să fi trăit experiența de a fi iubit. În ochii şi în brațele unui Tu se simte pe deplin acceptat, ca izvor al bucuriei pentru celălalt. Sunt adorabil, sunt unic, sunt dorit, sunt frumos, sunt bun – răsună atunci în sufletul celui considerat astfel. Valorez pentru celălalt chiar atât de mult încât se sacrifică pentru mine. El există pentru mine. *El* este la începutul vieții *ea* – mama.

„Creierul matern"

Cine a urmărit discuția despre creşă din ultimele luni ştie între timp că investigarea creierului, cercetarea capacității pentru legături afective de durată, cercetarea psihologică, cercetarea medicală şi experiențele rele cu experimente la scară mare în țările comuniste, inclusiv în RDG, toate pledează pentru faptul că un

copil prosperă cel mai bine dacă în primii trei ani se găseşte în îngrijirea mamei proprii[2].

Omul primeşte echiparea de bază cu iubire în mod normal de la mamă. De transferul de iubire de la mamă la copil răspunde surprinzătoarea programare hormonală. Neurobiologul Louann Brizendine, profesoară de neuropsihiatrie la Universitatea din California, explică inteligibil pentru oricine cum se transformă femeia prin maternitate pentru totdeauna, „pentru că creierul ei se modifică literalmente"[3]: în cursul graviditătii nivelul progesteronului creşte şi acţionează asemănător cu valiul; în timpul naşterii sunt secretaţi hormoni care creează euforie; în timpul alăptării mama şi copilul sunt impregnaţi cu hormonul fericirii oxitocina[4]. Deja în primele ore după naştere mama şi copilul se recunosc după bătaia inimii, după miros, după voce şi sigilează această recunoaştere în vizualizarea iubirii. Creierul femeii devine un

[2] Studii în acest sens, pe www.familie-ist-zukunft.de.

[3] Louann BRIZENDINE, *Das weibliche Gehirn* (Creierul feminin), Hamburg 2007, 153.

[4] Oxitocina (din limba greacă *ōkytokínē – naştere rapidă*) este un hormon peptidic sintetizat de către nucleii paraventricular şi supraoptic ai hipotalamusului şi secretat de neurohipofiză, numit şi hormonul fericirii şi ataşamentului (Wikipedia) (*n. trad.*)

„creier matern" (Brizendine), la care instinctul protector umbreşte orice alt instinct.

Comunicarea seismografică între mamă şi copil aşază temelia sensibilității umane. Treptat, din sunetele cu care se înțeleg se formează cuvinte şi copilul învață, în primul rând, limba de la mamă. Nu o învață de la televizor, mai degrabă ajunge cu deficite de limbaj la şcoală, când într-adevăr aude vorbindu-se, fără ca însă cineva să i se adreseze, şi nu poate răspunde.

Nu este de mirare: desfăşurările biologice determină femeia să fie o mamă grijulie, iubitoare şi să creeze astfel premisele optime pentru dezvoltarea cerebrală a sugarului şi a copilului mic şi dezvoltarea personalității ulterioare: încrederea fundamentală, aptitudini sociale, plăcerea de a învăța, inteligența, sănătatea[5]. În nicio altă relație natura nu înlesneşte atât de mult iubirea ca între mamă şi copil.

Spre deosebire de animal, omul nu trebuie să se supună programului hormonal biologic. Întrucât suntem dotați ca unică făptură cu

[5] Christina MEVES, *Geheimnis Gehirn. Warum Kollektiverziehung und andere Unnatürlichkeiten für Kleinkinder schädlich sind* (Secretul creierului, de ce sunt educația colectivă şi alte nenaturalități dăunătoare copiilor mici), Gräfelfing 2005.

libertate volitivă, nu suntem supuşi instinctului. Preţul libertăţii este mare: ceea ce la mamă poate fi un refuz în planul unei decizii libere devine la fiică şi la fiica acesteia o amputare adăugată a libertăţii. Din copilul mic îngrijit deficitar din punct de vedere emoţional poate rezulta o „mamă deficitară".

Nicio mamă nu este perfectă şi niciuna nu trebuie să fie perfectă, întrucât copiii suportă foarte mult pentru a salva dragostea faţă de părinţi. Dar încă există cuvântul „mamă" şi cu el idealul femeii, care în asociaţia de iubire cu bărbatul ei preia în sine sămânţa noii vieţi, o lasă să crească în ea, poartă copilul şi îi dă naştere, îl alăptează şi îl dezmiardă, îl îngrijeşte şi îl cultivă, îl protejează şi îl consolează, îl promovează şi îl învaţă, pentru a-l lăsa pas cu pas în libertate mai mare, până când este matur să intre în viaţă ca om independent şi să facă uz de libertatea proprie.

Daune privind capacitatea de a contracta legături afective de durată

Când copilul este separat în mod prematur de mamă, legătura afectivă preprogramată hormonal dintre mamă şi copil face să sufere nu numai copilul, ci şi mama. Ea nu cedează

cu plăcere un copil suspinând unei persoane înlocuitoare. Şi nici nu vrea să audă copilul spunând „mamă" unei alte femei. Copilul tatonează cu ventuze sufleteşti după o persoană de care se poate ataşa. Dacă mama nu este la dispoziție, atunci se apropie de un înlocuitor. Dacă aceasta reuşeşte în grupuri mici cu o supraveghetoare „bine instruită" pentru trei până la patru copii mici, atunci, aşa se cheamă, nu apar daune emoționale evidente. Dar care este prețul? Cu cât este mai puternică legătura de îngrijitoarea străină, cu atât mai mică este dauna emoțională la copil, dar cu atât mai mică şi legătura cu mama proprie.

Supraveghetoarele se schimbă. Ele se ocupă de obicei de mai mult de patru copii şi nu au o sensibilitate instinctivă față de copil ca mama. În loc de a putea explora lumea de pe poziția unei protecții afective sigure, unit cu mama printr-un elastic invizibil, trebuie să lupte în grupul mic pentru locul său. După cel mult doi ani de creşă şi de cele mai bune legături față de o persoană străină, această legătură este ruptă. Până la vârsta de trei ani copilul a suferit deja despărțirea de două ori: de mamă şi de persoana înlocuitoare.

Copiii au nevoie de înzestrare sufletească, pentru ca într-o vreme care amenință să rupă legăturile fundamentale – legătura cu părinții, cu partenerul conjugal, cu patria, cu Dumnezeu – să devină bine dotați pentru a întâmpina vicisitudinile vieții?

> Toate abilitățile educaționale ale lumii nu pot compensa lipsa unei relații de legătură afectivă de durată. Toată iubirea din lume nu poate pătrunde, atunci când lipseşte cordonul ombilical psihic, care este creat de legătura copilului.

Aşa scrie terapeutul american Gordon Neufeld în cartea sa *Copiii noştri au nevoie de noi*[6]. Desigur, copilul necesită şi legătura cu tatăl, pe măsură ce creşte, cu atât mai mult. În privința copilului mic, tatăl poate şi trebuie să o completeze pe mamă, dar nu o poate înlocui.

„Orientare către cei de aceeaşi vârstă"

Chiar dacă părinții au stabilit ferm panglica iubirii față de copiii lor în primii ani de viață, relația cu adolescenții este expusă unor dificultăți

[6] Gordon NEUFELD – Gabor MATÉ, *Unsere Kinder brauchen uns. Die entscheidende Bedeutung der Kind- Eltern-Bindung* (Copiii noştri au nevoie de noi. Importanța decisivă a legăturii copil-părinți), Bremen 2006.

masive. Dacă totuşi există daune în capacitatea de a contracta legături afective de durată datând de la vârsta copilăriei, şansele sunt scăzute de a putea menține o legătură drăgăstoasă cu copilul. Gordon Neufeld numeşte „orientarea către cei de aceeaşi vârstă" ca motiv şi explică:

> Pentru prima oară în istoria omenirii, oameni tineri se adresează pentru a găsi instrucțiuni, modele şi conducere, nu mamelor, taților, profesorilor şi altor adulți responsabili, ci unor oameni care de la natură nu au fost niciodată prevăzuți pentru rolul de părinți – propriilor contemporani. Ei nu se mai lasă dirijați, instruiți şi nu se mai maturizează, pentru că au încetat să urmeze exemplul adulților (p. 8). În relațiile cu cei de aceeaşi vârstă nu există o dragoste şi o acceptare necondiționate, lipseşte dorința de a ocoli... disponibilitatea de a aduce sacrificii pentru creşterea şi dezvoltarea celuilalt (p. 12).

Câți părinți nu plâng chiar în familii intacte din cauza înstrăinării de copiii lor, când aceştia ajung la pubertate. Întrucât cultura poate fi transmisă numai vertical, de la o generație către următoarea – tradiție provine de la cuvântul latin „tradere" = a preda, a încredința, a transmite, a comunica, a instrui –, aici este fractura degradării culturale în care ne aflăm.

Încă mai vibrează la cuvântul „mamă" amintirea iubirii devotate, dispusă la sacrificii, care serveşte – toate cuvinte încântătoare cărora contemporanilor în spiritul epocii le declanşează defăimarea acelora care le utilizează. Dar nu este dăruirea până la disponibilitatea de a situa interesele celorlalți înaintea celor proprii piatra de încercare a iubirii? A renunța la acest ideal periclitează existența individului, a familiei, a societății. Pentru că individul, familia şi societatea nu pot reuşi, dacă seacă izvorul iubirii.

Bucurie părintească

Copiii mici, o ştiu de la cei trei ai mei, abundă de poftă de viață şi creativitate atunci când primesc ceea ce necesită. Ei umplu casa cu râs şi plâns, creează lumea din nou pentru părinți cu dragostea lor necondiționată şi încrederea nelimitată. Ei cer dăruire şi sacrificiu, aşa cum şi noi am devenit oameni prin dăruirea şi sacrificiul părinților noştri. (Orice lipsă şi orice rănire pe care le-am suferit ar trebui să fie un apel de a nu provoca acelaşi lucru copiilor noştri.) Dar ce bucurie şi împlinire e aceea de a fi în devenirea unui om cea mai însemnată

persoană, ca mamă şi tată. Dacă viața are vreun sens? Da! Da, are sens a transmite viața, a servi vieții. Este prima chemare a omului, pentru că, în primul rând, el trebuie să existe, înainte de a putea crea cultură sau „a face carieră". Prima noastră menire ca mamă este maternitatea, a doua, profesiunea. Dacă destule femei refuză prima chemare, un popor moare. Cifrele demografice sunt rezistente ideologic.

Profesiune sau chemare?

Cuvântul frumos „profesiune" cuprinde cuvântul *chemare*[7]. Dacă profesiunea este chemare, atunci decizia cum să ne inserăm energia vitală nu este rezultatul ambițiilor de autorealizare şi planificare a carierei, ci al unei ascultări a voinței lui Dumnezeu. Este o atitudine de viață religioasă, care în haosul acestui timp poate duce la experiența că există un plan al vieții mele, a cărei împlinire dăruieşte pace interioară. Femeia de carieră spune: „Vreau să cresc". Mama spune: „Tu trebuie să creşti". Întrebarea asupra chemării rezolvă această contradicție, pentru că prin ascultarea

[7] În lb. germ. *Beruf* = profesiune, *Berufung* = chemare (menire), în orig. (*n. trad.*).

voinței lui Dumnezeu egoismul este depășit și apar situații de viață benefice – pentru mine și pentru oamenii pentru care sunt răspunzător. Aici nu este vorba numai despre marile direcții de dezvoltare, ci și despre cele cotidiene. Propria mea experiență a fost că decizia de a plasa necesitățile copiilor pe prima poziție a avut ca urmare faptul că alte necesități s-au supus, „s-au adaptat".

Nu copilul trebuie să cedeze carierei, ci profesiunea trebuie să se adapteze cerințelor copilului. Acest „model adaptativ" este preferat, conform prof. Bertram, de 60% din femei[8]. Pentru aceasta politica și economia trebuie să creeze premisele.

Creșă, răceală, colectiv

Defăimarea celor trei CBB[9] – copii, bucătărie, biserică – ține de vocabularul de bază al formatorului de opinie. Este demn de dispreț dacă o femeie se ocupă cu normă întreagă câțiva ani de copiii proprii, se îngrijește de

[8] Hans BERTRAM, *Nachhaltige Familienpolitk* (Politica familială durabilă), 2005. Studiu la cererea Ministerului Familiei.

[9] În lb. germ., a celor trei K: Kinder, Küche, Kirche, în orig. (*n. trad.*).

mese comune care susțin familia, își asumă diseminarea mai departe a credinței către copii, dacă exercită binele în mod gratuit, pentru ceea ce statul trebuie să cheltuiască miliarde, atunci când femeile nu mai au timp pentru acestea? Nu, iată însă o muncă, de exemplu, ca supraveghetoare a copiilor străini într-o creşă, cu mult mai respectabilă. Aici se pot câştiga banii pentru plata necesară pentru propriii copii, a îngrijirii de către altcineva decât mama naturală, plată subvenționată de stat. Acolo cei trei CBB indispensabili supraviețuirii sunt înlocuiți cu alții noi: creşă, răceală, colectiv[10]. Sau problema ar putea fi rezolvată prin administrarea de oxitocină mamelor străine alături de copiii lor?

Divizarea responsabilității

Premisa optimă pentru a justifica cerințele asigurării existenței, ale necesităților copiilor şi ale desfăşurării profesionale a ambilor parteneri – în această ordine – este o căsătorie reuşită, care permite divizarea flexibilă a responsabilității, în funcție de situație, într-o lume a crizelor sigure. Depăşirea necesară în

[10] În lb. germ., alți trei K: Krippe, Kälte, Kollektiv, în orig. (*n. trad.*).

acest sens a fixărilor de rol rigide a avut loc de mult. În acest scop nu avem nevoie de gender mainstreaming.

Un argument pentru educația în creşă apare în mod repetat: copiii necesită mame fericite. Se insinuează tacit cu acest prilej că mama poate fi fericită numai dacă este angajată profesional. Dar care mamă este fericită dacă simte că nu-i poate oferi copilului ceea ce el necesită în faza sa de dezvoltare respectivă? Niciun succes profesional nu poate compensa aceasta. Ce va conta când activitatea profesională se încheie, când puterile scad, când moartea se întrevede şi se face bilanțul vieții: cariera scursă sau transmiterea vieții? Reuşita proprie sau relația drăgăstoasă cu copiii? Dacă într-o societate păgână se acceptă eutanasia ca soluție finală a exploziei costurilor şi ca eliberare de suferință, cine ne va salva, dacă nu copiii noştri?

Anne Sophie Mutter a fost întrebată într-un interviu în anul 2007: „Ce este cel mai frumos în viața dvs?" Ea nu a spus: muzica, ovațiile, prietenii, nu; a răspuns: „Să fiu împreună cu copiii mei". O pot confirma: nimic nu mă bucură mai mult decât să stau la masă cu cele trei personalități independente, adulte, care sunt copiii mei, şi să vorbesc despre ceea ce este

bine şi corect şi adevărat în viața lor, în viața mea şi în lume.

Defăimarea mamei de către Simone de Beauvoir

A discredita mama, a defăima maternitatea ca sclavie aşază cuțitul la rădăcina societății. Aceasta este de obicei opera feministelor fără copii. Ele au pentru mamă numai dispreț şi ridiculizare şi subminează în mod sistematic condițiile lor de existență. În biblia feminismului, „Al doilea sex", Simone de Beauvoir îi cere femeii să evadeze din „sclavia maternității". Aceasta se aude astfel[11]:

> Femeie nu te naşti, ci devii (p. 265).
>
> [Femeia] simte [sarcina] simultan ca pe o îmbogățire şi ca pe o mutilare. Fătul este o parte a corpului ei şi de asemenea un parazit care trăieşte pe seama ei (p. 482).
>
> Ea se teme de a produce un slăbănog şi un monstru, întrucât cunoaşte hidoşenia corpului, şi acest embrion, care locuieşte în ea, nu este altceva decât carne (p. 483).
>
> Dacă astăzi femeia uneşte de obicei cu trudă profesiunea, care o menține departe de casă cu

[11] Simone DE BEAUVOIR, *Das andere Geschlecht* (Al doilea sex), Reinbeck la Hamburg 1968.

> orele şi o lipseşte de toate forţele, cu interesele copiilor ei, aceasta se datorează faptului că, pe de o parte, munca femeii este prea des muncă de sclav, pe de altă parte, pentru că nimeni nu s-a preocupat de a asigura îngrijirea, supravegherea şi educaţia copiilor în afara casei. *Aici există o lacună socială*. Este totuşi o eroare dacă această lacună se justifică cu afirmaţia că ar fi scris în cer sau că ar fi o lege fundamentală pe Pământ că mama şi copilul şi-ar aparţine exclusiv reciproc. Această apartenenţă reciprocă nu reprezintă în realitate decât o asuprire funestă, dublă (p. 508).

Disprețuirea oamenilor, care reiese de aici, a devenit între timp politică, creând prin legislația avortului provocat o realitate socială. Cum este comandată reprezentarea intereselor femeilor de către UE sub preşedinţia germană a Consiliului Comunitar, a demonstrat doamna Tina Moll, ataşată a Germaniei la Organizația Națiunilor Unite. În cea de a 51-a şedinţă a „Comisiei ONU pentru statutul femeii" din martie 2007, pe ordinea de zi s-a aflat o cerere de rezoluție pentru „desființarea practicilor nocive de sortare sexualizată prenatală şi a infanticidului asupra fetelor". Aceasta este o practică frecventă în China şi în alte părți ale Asiei. Doamna Moll a respins cererea ca reprezentantă a celor 27 de state membre ale UE

cu justificarea: „Această cerere de rezoluție este îndeosebi un atac secret al SUA împotriva avortului provocat. Nu vrem să-l susținem”[12].

Semănătura dă roade: schimbare demografică

„Eliberată în mare parte de sarcina de reproducere...” – oare Simone de Beauvoir a visat că semănătura morții, pe care a semănat-o, va rodi în puține decenii? A aprinde o casă este mai uşor decât a construi una; a distruge o cultură, mai uşor decât a o edifica. Edificarea culturii decurge din exercitarea virtuții; distrugerea culturii, prin ispitirea maselor la satisfacerea egoistă a instinctelor.

Germania a fost prima țară care a început să descrească în timp de pace: din 1972 în Germania mor mai mulți oameni decât se nasc. Prin scăderea bruscă din cauza pilulei, în anii ’70 rata natalității a scăzut de la 2,4 la 1,4 copii per femeie, tendință descrescătoare – un proces care a cuprins Europa întreagă relativ simultan. Aici dorința de copii s-a aliniat în mare măsură ratei natalității efective.

[12] *Die Tagespost* (13 martie 2007) 3.

„În Germania idealul lipsei benevole a copiilor s-a răspândit"[13].

Această decimare populațională, ce umbreşte efectele Războiului de Treizeci de Ani, înseamnă că acei între 20 şi 60 de ani, adică apți de muncă, scad între 1998 până în 2050 cu 16 milioane, cei sub 20 de ani cu 8 milioane, în timp ce numărul celor de peste 60 de ani va creşte cu 10 milioane, al celor de peste 80 de ani cu 7 milioane. Atunci numărul copiilor şi tinerilor sub 20 de ani este aproximativ egal cu al celor de peste 80 de ani, şi anume 10 milioane, numărul celor de peste 60 de ani este de trei ori mai mare decât al celor sub 20 de ani[14]. Germania devine un cămin de bătrâni. Sistemele sociale se vor prăbuşi în viitorul apropiat. Conform strigătelor de alarmă ale UE, până în 2030 din Europa vor lipsi douăzeci de milioane de

---

[13] Bundesinstitut für Bevölkerungsforschung (Institutul Federal de Cercetare a Populației, *Einstellungen zu demographischen Trends und zu bevölkerungsrelevanten Politiken* (Puncte de vedere asupra tendințelor demografice şi a politicilor populaționale relevante), Wiesbaden 2005.

[14] Herwig Birg, *Die ausgefallene Generation. Was die Demographie über unsere Zukunft sagt* (Generația eşuată. Ce spune demografia despre viitorul nostru), München 2005, cap. 8.

forțe de muncă.

Întrucât populația germană scade, dar cea imigrată creşte prin imigrație şi o rată a natalității înaltă, germanii devin implacabil minoritari în propria țară. „În câțiva ani, populația imigrată va deține majoritatea absolută în multe orașe mari în privința celor sub 40 de ani"[15], după cum este cazul deja în Rotterdam. Cea mai mare parte a populației străine este musulmană. Prof. Birg spune: „Avem nu numai societăți paralele, ci avem şi contra-societăți"[16]. O populație germană (europeană) pe cale de îmbătrânire, aflată în scădere, depresivă, se confruntă cu o populație islamică tânără, în creştere în afara Europei şi în propria țară, care ştie ce aşteaptă şi pentru ce luptă – cu *toate* mijloacele.

Familia este viitorul

Acestea sunt marile dezvoltări în cadrul cărora se desfăşoară politica, în special politica familiei. Dacă vrem să avem un viitor, atunci:

1. bărbații şi femeile necesită condiții în care să vrea să devină părinți şi

[15] Herwig Birg, *Die ausgefallene Generation...*, 67.

[16] *Wir haben Gegengesellschaften* (Avem societăți potrivnice), interviu cu Herwig Birg în *Die Welt*, 27.07.2006.

2. copiii şi tinerii necesită condiţii în care pot creşte ca oameni productivi, sănătoşi mental.

Nu există niciun dubiu că familia – astăzi trebuie spus familia tradiţională, constând din părinţi căsătoriţi de genuri diferite, cu copii – este forma socială care satisface cel mai bine aceste două cerinţe. De asemenea, nu există niciun dubiu că oricare copil îşi doreşte o familie tradiţională şi poartă leziuni „durabile" dacă această dorinţă elementară nu este îndeplinită.

Consecinţele dezintegrării familiei se văd în cifrele mereu crescânde ale tulburărilor psihice deja la copii mici, descompunerii limbajului, dependenţei de droguri, tulburărilor de alimentaţie, violenţei şi criminalităţii la tineri.

Societatea Germană de Psihiatrie Infantilă şi pentru Tineret, Psihosomatică şi Psihoterapie (GGKJP) a indicat în cursul reuniunii sale anuale din 2007 că aproximativ 25% din toţi copiii mici prezintă tulburări psihice relevante. „Studiul asupra sănătăţii copiilor şi tineretului", publicat în luna mai 2007, arată că până la douăzeci de procente din cei între 0 şi 17 ani există anomalii psihice, că o pătrime din cei între 11 până la 17 ani acuză dureri cu regularitate, că 15% ale celor între 3 şi 17 ani sunt supraponderali. „Printre factorii de risc

examinați se dovedesc ca importanți mai ales un climat familial nefavorabil, precum şi un statut socio-economic redus", se arată în studiu.

Tipului de familie tradițională în Germania îi corespund, conform microrecensământului din 2005, trei pătrimi din totalul familiilor. De ce surprinde acest număr? Pentru că familia tradițională nu are nicio reprezentare mediatică şi politică.

Familia: copilul vitreg al mas-media

Familia tradițională mai apare rar în rundele de conversație şi peliculele de lungmetraj. Pe de o parte, intervine aici un act de percepție, despre care orice gospodină ştie prea bine ce înseamnă: ordinea şi curățenia sunt normale, numai dezordinea şi murdăria ies în evidență, adică: privim doar ceea ce este stricat şi nu mai vedem chiar deloc viabilul. Pe de altă parte, familiile intacte nu oferă, pur şi simplu, substanța pentru cote de audiență mari. Prin mass-media ceea ce este stricat devine modelul cotidian şi trebuie ridicat acum în toate programele de partid la normalitate prin reinterpretare şi golire de conținut a noțiunii de familie.

Familia: copilul vitreg al statului

Familia tradiţională este copilul vitreg al tatălui-stat, în prezent căsătorit cu mama von der Leyen, şi după cum se întâmplă în cazul copiilor vitregi, ea nu este vizualizată, nu i se dă cuvântul, este dezavantajată material, chiar înfometată.

Toţi pierd în această situaţie: mamele, taţii, copiii. Rezultatul: familia se descompune. Scopul de viaţă familia este din ce în ce mai greu de realizat, pentru că structura sistemelor sociale şi a legislaţiei fiscale dezavantajează masiv familia.

Problema de fond este: statul îi favorizează pe cei fără copii şi dezavantajează familiile cu copii. Specialiştii vorbesc despre „exploatarea de transfer a familiilor". Ceea ce înseamnă aceasta este uşor de înţeles: oricare om necesită susţinere de două ori în viaţă, când este copil şi la bătrâneţe, asemenea şi celibatarii. Aceştia însă plătesc numai o dată, pentru că nu au cheltuieli cu copiii. În jurul acestui subiect se va declanşa războiul generaţiilor, când tinerii vor refuza să plătească pensia oamenilor bătrâni, care comparativ au trăit tumultuos pe cheltuiala lor.

Deja acum copiii şi tinerii achită nota de plată. În cursul unui an, din 2005 până în 2006, numărul copiilor sub 15 ani care trăiesc din ajutor social a crescut cu peste 10 procente[17]. De cincisprezece ani Tribunalul Constituțional Federal avertizează statul să facă dreptate familiei – în zadar. Statul refuză să facă ceea ce îl obligă Legea fundamentală (art. 6.1), care situează căsătoria şi familia „sub protecția specială a ordinii de stat".

Dorința de a avea copii?

Pentru ca femeile să vrea şi să poată deveni mame, ele necesită apreciere, timp şi bani. De când tatăl-stat se plasează în locul soțului şi tatălui, lipsesc toate: apreciere, timp şi bani. Se pare că femeile nu au făcut un schimb bun. Ele pierd plăcerea de a avea copii, dacă:

1. sunt desconsiderate pentru aceasta;
2. nu au timp, pentru că vor sau trebuie să câştige bani;
3. nu pot câştiga bani suficienți, pentru că au nevoie de timp pentru copii.

14,6% din femei şi 26,3% din bărbați nu vor copii în anul 2005; nu vor să transmită

[17] *Spiegel Online* 23 (23 aprilie 2007).

viața primită de ei înşişi[18]. Tot mai mulți nu pot, deşi vor. În loc de a modifica astfel structurile de bază ale sistemului social şi de impozitare, pentru a se face dreptate familiei, acum trebuie stors ultimul rest de productivitate din femei, prin predarea copiilor lor deja de la un an statului, devenind libere pentru muncă.

Propaganda creşei

Pentru a obține aceasta, Ministrul pentru familie Ursula von der Leyen luptă pentru creşterea numărului de creşe la triplu, adică 750.000.

Ea o face cu argumente care la o considerare mai atentă se dovedesc propagandă, adică de disimulare a adevăratelor scopuri prin informații false. Aceasta nu mai este un secret pentru nimeni.

1. Pentru a atinge cota de aprovizionare urmărită de ministru cu 35 de procente locuri de creşe, nu sunt necesare 500.000 de locuri noi de creşe, ci maximum 220.000[19]. Aceasta

[18] Bundesinstitut für Bevölkerungsforschung, *Einstellungen zu demographischen Trends...*, 36.

[19] Jürgen Liminski, „Wenn es Wahlfreiheit gäbe... (Dacă ar exista libertate de alegere...)", *Die Tagespost* (31 martie 2007). Calcule ale *Heidelberger Familienbüros*,

rezultă din calculul simplu al cererii pe baza cifrelor naşterilor estimate. Ministrul urmăreşte deci o rată de acoperire de circa 60 de procente.

2. Conform lui von der Leyen, 500.000 de locuri de creşe noi trebuie să coste 3 miliarde euro. Dar pentru finanțarea altor 500.000 de locuri trebuie procurate investiții inițiale de 9,5 miliarde euro (calcule ale Uniunii Oraşelor şi Comunităților) şi costuri curente de circa 9 miliarde euro. Ar fi necesare 200.000 de educatoare noi, pentru care în prezent nu există suficiente locuri de formare la facultățile de profil.

3. Planurile pentru creşe se prezintă femeilor cu momeala „libertății de alegere". Dar nu există libertate de alegere, dacă existența familiei poate fi asigurată numai cu doi părinți care exercită o profesiune, pentru că prin impozite şi cheltuieli sociale o familie cu doi copii în medie alunecă sub pragul de sărăcie.

4. Planurile pentru creşe nu corespund dorințelor femeilor. Dacă s-ar înmâna femeilor 1.000 euro, pe care statul trebuie să-i cheltuiască cel puțin pentru subvenționarea creşelor,

---

27.03.2007.

69,2% ar rămâne cel mai bucuros acasă primii trei ani[20].

5. Locurile pentru creşe trebuie să contribuie la creşterea ratei natalității. În studiul *Politica familială durabilă*, pe care prof. Bertram l-a desfăşurat la cererea Ministerului Familiei, se spune: microrecensământul arată că „femeile având o concepție de viață adaptativă realizează în mod similar cu casnicele un număr mai mare de copii decât femeile angajate profesional în întregime".

6. Că „libertatea de alegere" este o farsă o indică şi substituirea fondurilor pentru educație cu banii pentru părinți. În timp ce fondul pentru educație i-a înmânat fiecărei mame timp de doi (înainte trei) ani 300 euro, începând din ianuarie 2007 primeşte bani pentru părinți numai timp de un an, şi anume în funcție de venit, plus două luni, dacă tatăl rămâne acasă. La venituri mari, aceasta poate însemna până la 1.800 euro lunar. Dacă o femeie nu are un venit propriu, pentru că mai urmează studii sau a crescut copii, mai primeşte numai încă un an 300 euro. Banii pentru părinți sunt deci

[20] Sondaj ipsos, vezi www.familie-ist-zukunft.de; Studiul Emnid 4 / 2004.

un stimulent pentru a avansa cât mai departe în carieră, înainte de a se decide pentru copil. Cu cât este mai înaltă pregătirea, cu atât este mai redus numărul copiilor. Academicienele cel mai adesea fără copii, care nu sunt lipsite tocmai de bani, nu vor putea fi momite cu bani în vederea maternității.

Politică pentru minoritate, nu pentru binele public

Politica statului nostru nu serveşte deci intereselor majorității femeilor, mamelor, copiilor. Doamna von der Leyen desfăşoară o politică pentru minoritate şi o vinde ca bine public.

▸ Familia cu doi părinți activi profesional este favorizată pe seama familiei cu un singur salariat.

▸ Femeile active profesional sunt favorizate pe seama femeilor a căror profesiune este de a fi mamă.

▸ Piața muncii este favorizată pe seama mamelor şi copiilor mici.

▸ Femeile cu rată mică de natalitate sunt favorizate pe seama femeilor cu rate de natalitate mai mari.

▸ Mamele active profesional cu venit mare

sunt favorizate pe seama mamelor cu venit mic sau fără venit.

Rămas-bun de la raționalitate

Raționalitatea științifică – o valoare de care cultura noastră iluminată era mândră – este sacrificată ideologiei. Întrucât sub dictatura relativismului nu mai există valori obligatorii și, ca atare, nici posibilitatea definirii binelui public, societatea se descompune în interese private, dintre care se impun cele care au puterea cea mai mare în sprijinul lor, printre altele, puterea nelegitimată democratic a mass-media. Pentru că discuția deliberată nu poate fi purtată deschis și onest, faptele trebuie deformate.

Dacă ceea ce se întâmplă de fapt ar fi un efect secundar nedorit, atunci aceasta s-ar fi răspândit și politica ar fi fost corectată. Din anii '70 politica se îndreaptă continuu în aceeași direcție: desființarea familiei tradiționale și încheierea „lacunei sociale" cerute de către Simone de Beauvoir cu mai bine de șaizeci de ani înainte. Tot mai puțin familie, tot mai mult stat: din leagăn la grădinița obligatorie și de acolo în școală pe durata întregii zile. Statul își pune mâna pe copii.

Pe părinți, ale căror „drept natural şi obligație care le revine în primul rând" constau în îngrijirea şi educația copiilor (Legea fundamentală art. 6.2), ar trebui să îi intereseze dacă obiectivele educaționale ale statului coincid cu cele proprii.

Ce obiective educaționale are statul?

În cadrul discuției despre educația copiilor de către stat, care trebuie să înceapă de la creşă, „profesionalismul" îngrijitoarelor este considerat tacit ca garant al unei educații corecte a copiilor. Dar care sunt efectiv scopurile educației etatizate în creşe şi grădinițe? Nu există educație „neutră", a cărei bonitate ar putea fi măsurată conform gradului de calificare a educatorilor/educatoarelor. Şi instruirea educatorilor / educatoarelor se bazează pe decizii asupra valorii. Trăim într-o cultură secularã, postcreştină, care se umple de spiritualitate păgână. În sistemul de formare de stat credința creştină nu mai poate fi transmisă. Trebuie transmise „valori". Dar care?

Gender Mainstreaming: linia directoare a politicii[21]

Pe pagina de start a Ministerului Federal al Educației şi Cercetării scrie:

> Guvernul Federal a stabilit politica egalității de gen cu ajutorul strategiei politice a gender mainstreaming ca principiu călăuzitor general şi problemă transversală. Astfel, Guvernul Federal se aliniază în activitățile la nivel mondial implementării mai eficiente a politicii egalității de gen[22].

Responsabil pentru remodelarea societății conform principiilor gender mainstreaming este Ministerul Federal al Familiei, Vârstnicilor, Femeii şi Tineretului.

Dacă se caută pe pagina de start a Ministerului Federal al Familiei, Vârstnicilor, Femeii şi Tineretului noțiunile „egalitate de gen", „gender mainstreaming", „Centrul de Competență Gender", pentru a afla care este de fapt scopul ministrului Familiei, atunci sub fraze aparent goale se găseşte soluția enigmei: diferențierea

---

[21] Gabriele KUBY, *Die Gender Revolution, Relativismus in Aktion* (Revoluția gender, relativismul în acțiune), Kisslegg 2006.

[22] www.bmbf.de/de/532.php.

de gen a bărbatului şi femeii şi heterosexualitatea ca normă trebuie anulate. În acest scop a fost inventat cuvântul „gender"[23]. Această ideologie nouă se transformă în realitate politică prin stăpânirea virtuoasă a aparatului politic. Aceasta reuşeşte prin subminarea structurilor democratice, fără nicio dezbatere publică. Pupitrul de coordonare este Grupul de Lucru Interministerial Gender Mainstreaming (IMA GM), care se subordonează Ministerului Federal al Familiei. Acolo se elaborează strategiile prin care se creează omul cu sex variabil prin „estimarea urmărilor legii" şi „implementarea în munca Guvernului Federal", prin „gender budgeting", adică abaterea finanțelor statului, în colaborare cu „Centrul de Competență Gender" finanțat de Ministerul Familiei.

Limbajul este perfid, pentru că fără modificarea limbii nu este posibilă modificarea so-

[23] Gender = sex (biologie) şi gen (lingvistică) (*n. trad.*); în context, sexul cuprinde gama de caracteristici fizice, biologice, mentale şi comportamentale care aparțin sau diferențiază între masculinitate şi feminitate. În funcție de context, termenul se poate referi la *sexul* biologic (de ex., caracterul de a fi masculin, feminin, intersexual), structuri sociale bazate pe sex (incluzând roluri de gen sau alte roluri sociale) sau identitatea de gen (Wikipedia) (*n. trad.*).

cietății. La exterior se întâlnesc fraze care sunt atât de insipide, încât te fac să asculți atent. Dacă se pătrunde mai adânc prin trimiteri şi link-uri în ariile de reproducere ale noului om, atunci se ajunge la textul în clar.

www.bmfsfj.de

Frazele aparent goale sună astfel: „Mai multe şanse pentru femei şi bărbați în toate domeniile vieții".

Aha! Tuturor trebuie să le meargă mai bine pretutindeni.

> Caracteristica politicii noastre moderne a egalității de gen este de a considera în cadrul măsurilor noastre întreaga diversitate a vieții femeilor şi bărbaților, după cum apare ea astăzi în Germania.

„Întreaga diversitate"? Ce vrea să spună doamna ministru?

> Este vorba despre şanse egale ale femeilor şi bărbaților cu şi fără copii, în toate etapele de vârstă şi fazele de viață, precum şi în situații de viață speciale.

Despre familie nici vorbă. Despre copii nici vorbă. Şanse egale pentru toți pretutindeni. Ce se înțelege prin „situații de viață speciale"?

> Îmbunătățirea compatibilității familiei şi profesiunii pentru femei şi bărbați este astăzi chestiunea de interes centrală a politicii egalității de gen: fără o abrogare a responsabilităților specifice de gen în familie şi profesiune şi fără furnizarea condițiilor cadru necesare în acest sens, egalitatea de gen nu este aplicabilă.

Aici ne apropiem de miezul problemei: rolurile de gen pentru bărbat şi femeie trebuie anulate. Dar mama şi tatăl sunt responsabilități sexuate. O mamă nu poate fi tată, un tată nu poate fi mamă, nici atunci când două luni face pe casnicul.

> Munca Guvernului Federal este orientată în general asupra unei politici a egalării totale de gen, care consideră realizarea egalității în drepturi ca pe o chestiune transversală axată pe proces. Această strategie se bazează pe cunoaşterea că în contextul diferitelor situații de viață ale bărbaților şi femeilor nu există o realitate de gen neutru.

Înainte era vorba despre „egalitatea în drepturi" a femeilor cu bărbații, acum este vorba despre o poziție de „egalitate în toate privințele" între femei şi bărbați, şi anume despre procesul dizolvării realității sociale, care reflectă diferența de gen între bărbat şi femeie.

> Gender desemnează rolurile de gen ale femeilor şi bărbaţilor imprimate de opinia publică, social şi cultural. Acestea sunt – altfel decât sexul biologic – învăţate şi ca atare şi variabile.

Mainstreaming înseamnă că o anumită poziţie, care până acum nu a determinat acţiunea, este făcută acum parte componentă a tuturor proiectelor.

Modificarea identităţii de gen, care până în prezent nu a determinat acţiunea politică, trebuie realizată acum în *toate* proiectele.

La „Centrul de Competenţă Gender" se învaţă din articolul „Genul – o categorie construită social" că „schema de reglementare dual㠄 a bisexualităţii" trebuie depăşită.

Dar ce este omul, dacă nu este bărbat sau femeie? Ministerul Familiei nu dă un răspuns evident[24]. Apar termeni ca „transidentitate", „intersexualitate" şi „queer"[25], despre care îşi poate imagina ceva doar acea minoritate cu asemenea înclinaţii.

---

[24] În lb. germ., adj. offensichtlich = evident, în orig., offen-sichtlich (scris în mod deliberat, mai sugestiv, cu cratimă, offen (deschis) – sichtlich (vizibil în mod făţiş) = evident) (*n. trad.*).

[25] „Queer este pur şi simplu tot ceea ce nu este *straight* (drept = heterosexual)", G. Kuby, *Revoluţia sexuală globală*, Kißlegg 2014, 84 (*n. trad.*).

ONU – UE – Ministerul Familiei – toți urmăresc același scop

UE disimulează mai puțin. Aceasta luptă pentru o poziție de egalitate în toate privințele a „comunității de lesbiene, homosexuali, bisexuali şi transgender-i (LGBTI)".

Activiştii gender de stat au depăşit deja această clasificare şi lucrează cu noul cuvânt „queer". Atât timp cât se vorbeşte despre homosexualitate, mai există încă o relație polară cu heterosexualitatea. Dar oricare identitate de gen trebuie anulată. „Queer" desemnează o „neidentitate decisă"[26]. La punctul „Implementarea gender mainstreaming în activitatea Guvernului Federal" se află că Grupul de Lucru Interministerial, sub conducerea Ministerului Familiei, lucrează „cu un grad înalt de responsabilitate" pentru „a stabili în mai mulți paşi gender mainstreaming ca element al unei administrații nebirocratice, eficiente şi care lucrează orientat".

Cu instrumentul „estimării consecințelor legii", toate legile sunt garnisite „într-un stadiu

[26] Ulf HEIDEL, ed., *Jenseits der Geschlechtergrenzen, Queerstudies an der Universität Hamburg* (Dincolo de frontierele genurilor. Studii queer la Universitatea Hamburg), 2001.

foarte timpuriu" în sensul gender mainstreaming.

Prin „gender budgeting", „prioritățile se pot dispune modificat şi mijloacele redistribuite, pentru a stabili un buget sensibil față de gen şi corect". „Gender budgeting" converteşte deci strategia gender mainstreaming în domeniul politicii bugetare.

„Centrul de Competență Gender"

Munca de teren „ştiințifică" este prestată de către Centrul de Competență Gender, a cărui creare a fost convenită în acordul de coaliție între SPD[27] şi Verzii 2002. Este instalat la Facultatea de Drept a Universității Humboldt, la prof. Baer. Este finanțat de către Ministerul Federal al Familiei prin fonduri ale terților. Formează cadre gender într-un studiu care duce la obținerea diplomei de licență numită „Gender-Studies" şi „se înțelege ca placă turnantă ştiințifică şi informațională între latura aplicativă, de cercetare şi consultativă". „Rectorul Universității Humboldt intervine activ pentru cercetarea şi predarea studiilor gender

[27] Partidul Social-Democrat al Germaniei, în lb. germ., în orig. (*n. trad.*).

şi promovarea cercetătoarelor". (Gender-Studies pot fi urmate între timp la orice facultate germană.) Reprezentanți ai Bisericii pot fi consiliați la Centrul de Competență Gender „cum îşi pot redacta predicile şi devoțiunile într-un limbaj sensibil la gen şi pentru ce este important aceasta".

„Această realiniere conceptuală trebuie să preia – nu în ultimul rând, în cadrul preşedinției Consiliului Comunitar al UE 2007 germane – premise şi strategii de succes ale altor țări, îndeosebi ale statelor nordice, şi să permită succese uşor de recunoscut în Germania". (Ce înseamnă aceasta în mod concret a prezentat Tina Moll; vezi mai sus.)

Ca ultimă faptă, fostul secretar general al ONU Kofi Anan a redactat un raport intitulat „Delivering as One"[28]. Aici el intervine pentru

> promovarea egalității totale gender în toate activitățile ONU în statele membre, precum şi pentru plasarea ei central în finanțarea bugetului pentru dezvoltare[29].

[28] Numele unei inițiative emise de către un panel al ONU, stabilit de către secretarul seneral de atunci, Kofi Anan, în 2005 (Wikipedia) (*n. trad.*).

[29] *Friday Fax*, 16.11.2006, nr. 48, anul 9.

Noua „ideologie a răului"

Se arată: gender mainstreaming este programul politic pentru anularea identității de gen a bărbatului şi femeii. Este programul de distrugere a familiei. Este programul de distrugere a creştinismului. Este programul aşa-zisului nostru Minister al Familiei. Ce lovitură, ca o mamă de şapte ori să promoveze în mod hotărât opera revoluției gender din ordinul Uniunii Social-Creştine!

Gender mainstreaming este noua „ideologie a răului"[30] *globală*, pe care elitele de putere ale acestei lumi o fac realitate socială, umană. Centrala acestei revoluții secrete în țara noastră[31] este Ministerul Federal al Familiei, Vârstnicilor, Femeilor şi Tineretului. Pe doamna ministru al Familiei nu o interesează crearea de condiții în care bărbații şi femeile care vor să devină părinți şi copiii au premise bune pentru creştere. Este vorba despre *social engineering*[32], despre crearea omului nou. Caracteristica esențială a noului om gender este să-şi determine şi să trăiască „liber" identitatea de

[30] JOHANNES PAUL II, *Erinnerung und Identität* (Memorie şi identitate), cap. II.

[31] Germania (*n. trad.*).

[32] *Inginerie socială*, în lb. eng., în orig. (*n. trad.*).

gen şi comportamentul sexual desprins de oricare normă morală – începând din copilărie.

Pentru a crea noul om gender trebuie acaparat tineretul – cât mai devreme posibil. Banii pentru părinți şi creşă, care forțează predarea copiilor către stat deja de la un an, sunt paşi în acest scop.

Dar nu trebuie ca statul social să preia îngrijirea copiilor, dacă familiile eşuează? La atât de multe familii distruse, copiii trebuie totuşi – aşa se argumentează – să ajungă cât mai rapid în mâinile supraveghetoarelor străine „profesioniste". Prin înrăutățirea continuă a condițiilor de existență ale familiilor din cauza legislației fiscale şi sociale, creşte numărul familiilor bolnave şi care se îmbolnăvesc, după cum poate confirma oricare autoritate de tineret. Ele trebuie ajutate. Dar dacă statul ar vrea să intervină într-adevăr numai acolo unde oamenii au rămas în afara sistemului de îngrijire, atunci obiectivul țintă nu ar fi 750.000 de locuri pentru creşe, care furnizează, chipurile, unei treimi, în realitate la două treimi din toți copiii mici, locuri de creşe. Scopul este mai curând „anularea responsabilităților specifice unuia dintre sexe în familie şi profesiune".

Este aceeaşi dinamică precum în privinţa siguranţei. Pentru că există teroare şi statul trebuie să apere cetăţenii de terorism, sistemele de control asupra individului se extind din ce în ce mai mult. Pentru că există tot mai multe familii distruse, părinţilor li se retrage dreptul de educaţie. Astfel, necazul real justifică pregătirea statului totalitar.

Instrucţiuni de stat pentru sexualizarea copiilor

Cum se transformă concret gender mainstreaming în educaţia copiilor? Informaţii oferă „Centrala Federală pentru Clarificare Sanitară" (BZgA). Domeniul „clarificare sexuală" este subordonat Ministerului Familiei, restul Ministerului Sănătăţii. BZgA distribuie reglementări de clarificare şi îndrumare de ordinul milioanelor în mod gratuit în toată ţara (de obţinut cu uşurinţă prin pagina de start). *Îndrumătorul pentru părinţi în vederea educaţiei sexuale infantile de la primul la cel de-al 3-lea an de viaţă* (nr. comandă 13660100) este un instructaj detaliat pentru sexualizarea copiilor mici. Mamele şi taţii mai ezită încă

de a stimula copilul din proprie inițiativă şi exprimă îngrijorarea că ar putea fi „stricat" sau „lămurit" prea devreme... După tot ce înseamnă cercetări, această grijă poate fi respinsă ca superfluă. Necesarul [trebuie] conectat cu plăcutul, prin gâdilarea, mângâierea, dezmierdarea, sărutarea în cele mai diferite locuri a copilului la spălare (p. 16). Vaginul şi mai ales clitorisul sunt cu greu băgate în seamă prin numire sau atingere delicată (nici din partea tatălui, nici a mamei) şi îngreuiază astfel dezvoltarea mândriei fetei asupra sexualității sale (p. 27).

Explorarea copilărească a organelor genitale ale adulților poate

declanşa câteodată sentimente de excitare la adulți (p. 27). Este un semn de dezvoltare normală a copilului dumneavoastră, dacă utilizează amplu posibilitatea de a-şi furniza singur plăcere şi satisfacție (p. 25). Dacă fetele (1-3 ani) se ajută cu obiecte, atunci aceasta nu trebuie folosit ca pretext de a împiedica masturbarea (25).

Îndrumătorul ar găsi faptul

îmbucurător, dacă şi tații, bunicile, unchii sau bonele ar arunca o privire în această publicație de informare şi s-ar lăsa stimulați – vă rog, simțiți-vă toți vizați! (p. 13)

În *Îndrumătorul pentru părinți în vederea educației sexuale infantile de la al 4-lea la cel de al 6-lea an de viață* (nr. comandă 13660200), părinții sunt lămuriți asupra faptului că „jocurile genitale la această vârstă sunt semne ale unei dezvoltări psiho-sexuale care decurge bine", că masturbarea trebuie sprijinită (p. 21) ca şi toate celelalte forme ale jocurilor sexuale, ca „imitarea actului sexual" şi „dorința retragerii în secret".

Mai departe se merge în grădiniță (obligatorie). Aici, câteva eşantioane din caietul de cântece şi note *Nas, burtă şi popou* (nr. comandă 13702000):

> Dacă îmi privesc şi ating corpul, descopăr periodic tot ceea ce îmi este propriu... avem un vagin, pentru că doar suntem fete. El este aici sub burtă, între picioarele mele. Nu este aici numai pentru a urina, şi când îl ating, da, da, atunci furnică foarte bine.
>
> Poți spune „nu", poți spune „da", poți spune „stop" sau „încă o dată exact aşa", „nu îmi place", „aceasta îmi place mult". „Ah, continuă aşa".

Învățământ de prevenire

De la grădiniță la şcoală, conform dorinței statului, iar la şcoală pe durata zilei întregi.

Dacă acasă pornografia nu a aparținut încă divertismentului de familie[33], atunci copiii îşi arată videoclipuri corespunzătoare pe telefonul mobil. La 9 ani începe învățământul de prevenire, numit sexologie, pentru că se atinge vârsta la care jocurile drăguțe pot avea o consecință extrem de nedorită: graviditatea. După cum s-a întâmplat la Ingolstadt, copiii dragi sunt transportați la manifestări de clarificare, unde învață să tragă prezervative pe penisuri de plastic, pentru a se califica astfel pentru „permisul de prezervativ".

Homosexualizare în învățământ

De la 10 ani încep în şcoli măsuri de publicitate şi de instruire pentru homosexualitate (lesbiană, homosexual, bi- şi trans-)[34], încă nu peste tot atât de cras ca la Berlin, Hamburg şi München, dar cu orientare unitară. Un *Ghid pentru diferite tipuri de şcoli care urmează celei*

[33] „Pornos im Kinderzimmer: Psychoogen schlagen Alarm (Porno în camera copilului: psihologii bat alarma)", *Revista de cultură ARD*: Se degradează sexul, se degradează şi societatea (06 aprilie 2007).

[34] La o secție din Ministerul Învățământului al municipiului München există „Agenția de coordonare pentru moduri de viață homosexuale".

primare al Senatului din Berlin, cu subiectul „Moduri de viață lesbian şi homosexual”[35], este o instrucțiune sofisticată pentru homosexualizarea elevilor, de îndeplinit la învățământul de „biologie, germană, engleză, etică, istorie/ sociologie, latină, psihologie”. Materialul informativ, crearea de rețele cu scena homo locală, invitația la reprezentanții / reprezentantele proiectelor de lesbiene şi homosexuali în învățământ, evenimente cinematografice şi zile de studii asupra subiectului trebuie oferite şi executate. În învățământ trebuie să aibă loc jocuri de roluri despre:

> Te afli la tejgheaua unui bar de homosexuali şi ai putea face de fapt astăzi uz de un bărbat frumos în patul tău. Un nou-venit intră în sală, pe care îl găseşti foarte dezirabil. Cum prinzi şansa ta?
>
> Eşti Peter, ai 25 de ani. Vrei să urmezi cu prietenul tău, Kemal, un parteneriat de viață înregistrat. Astăzi vreți să-i povestiți aceasta mamei tale...
>
> Eşti Evelyn Meier, de 19 ani. Vrei să închei cu prietena ta, Katrin, un parteneriat de viață

[35] http://www.berlin.de/impewria/md/content/sen-familie/gleichgeschlechtliche_lebensweisen/lesbische_und_schwule_lebensweisen.pdf.

înregistrat. Astăzi mergeți la preoteasa evanghelică, doamna Schulz, pentru că vreți să vă căsătoriți cu plăcere şi religios.

Nicio protecție a drepturilor constituționale de către instanțe

Este constituțională îndrumarea părinților şi educatorilor spre stimularea sexuală a copiilor prin publicațiile Centralei Federale pentru Clarificare Sanitară? Este legală seducția copiilor şi a tinerilor în cadrul învățământului la homosexualitate şi bisexualitate şi transsexualitate? Ceea ce se întâmplă aici nu are nimic de-a face cu libertatea, toleranța şi antidiscriminarea, ci este vorba despre seducția sexuală organizată statal a copiilor şi tinerilor. Morala şi etica, nu numai a creştinismului, ci ale tuturor religiilor, apară omul de a se supune instinctualității proprii, pentru că aceasta distruge omul, familia şi societatea.

Plângerile părinților adresate tribunalelor germane împotriva obligativității participării la învățământul sexual au fost constant lipsite de succes – până la ultima instanță. La 31 mai 2006, o reclamație constituțională împotriva constrângerii la educația sexuală a fost respinsă. Nu ar trebui să existe „societăți paralele".

Ceea ce se petrece în moschee este altceva. Homeschooling[36] este interzisă în această țară şi persecutată necruțător de către tribunale.

Cale către totalitarism

Sunt cele şaizeci de procente de creştini cu certificat de botez de acord cu sexualizarea forțată de către stat şi mass-media? Dar Bisericile? Dar musulmanii? Dar majoritatea părinților atei? Cu siguranță, nu, dar o mare tăcere se aşterne peste țară – caracteristică a unei stări pretotalitare a societății.

Aceasta este atât de dificil de recunoscut, întrucât dictatorii nu au contur. Doar rotițe mici şi mai mari, dar care sunt unite de o voință unitară. În această fază de pregătire a totalitarismului nu este vorba despre asuprirea şi exploatarea omului, ci despre acordarea satisfacerii instinctuale nelimitate ca vehicul pentru un scop politic. Acest drum larg către dictatură a fost descris de către Platon în „Statul". Un om abandonat moral poate fi utilizat şi abuzat ulterior de către stat, care îl seduce în acest sens pentru orice. El nu are

[36] Educația copiilor la domiciliu de către părinții lor, în lb. eng., în orig. (*n. trad.*).

forță şi interes să apere altceva decât posibilitățile satisfacției proprii.

Gender mainstreaming este strategia ONU, a UE şi a statelor individuale, Germania în prima linie. Populația nu cunoaşte nimic în această privință, nici măcar elita educată academic a cititorilor de ziare. În mass-media se aud numai „aoleu!", „vai de capul nostru!", asupra consecințelor: performanțele copiilor scad, ei devin rezistenți la învățătură, scandal permanent în clasă şi în curtea şcolii, violență între elevi, violență contra profesorilor, violență sexuală între minori[37]. Ah, da, şi rata natalității... Pentru că gender mainstreaming constituie agenda globală cu prioritate maximă, problema colapsului familiei şi a scăderii ratei natalității nu poate fi soluționată. Se pune doar întrebarea cine interpretează aici muzica după care dansează politicienii. Neglijarea morală voită a poporului este rădăcina răului. Din această cauză singura soluție este revenirea – revenirea la Dumnezeu, revenirea la poruncile lui Dumnezeu.

[37] În cantonul Zürich, în 1999, minorii au fost responsabili pentru 300 de cazuri de violență sexuală față de cei de aceeaşi vârstă.

Incriminarea rezistenței

Se pare că am fi trecut deja hopul. În domeniul politicii, al mass-media şi universitar – elitele de putere ale societății –, în privința rezistenței împotriva gender se manifestă defăimare, lipsă de influență, excludere profesională, după câte cunosc din experiență. Buttiglione a fost cazul cel mai spectaculos, dar Buttiglione există pretutindeni. Libertate de opinie nu mai există în mediile mainstream. O insultă nouă devine un fapt juridic pentru a incrimina rezistența: *homofobia*. O homofobie este o anxietate patologică. Deci bolnavi sunt cei care țin morțiş că sexualitatea este benefică omului şi societății când este expresia unirii în iubire a bărbatului cu femeia, deschisă reproducerii. „Homofobii" trebuie incriminați la fel ca rasiştii, antisemiții şi xenofobii. Acestui scop servesc legile de antidiscriminare şi „hate laws"[38], care există deja în numeroase țări şi pentru a căror impunere se duce o luptă pretutindeni.

UE a anunțat prin rezoluția B6-0025/2006 din 18 ianuarie 2006 că vrea să „elimine" homofobia. În Polonia ea trece la acțiune în

[38] Legi ale urii, în lb. eng., în orig. (*n. trad.*).

primăvara anului 2007. Pentru că Polonia nu vrea „propagandă homosexuală în şcoli", conform voinței marii majorități a Parlamentului Europei (26.04.2007), în Polonia trebuie desfăşurată o „fact finding mission"[39] din cauza „tendinței crescânde de intoleranță rasistă, xenofobă şi homofobă", pentru a putea acuza țara la Curtea Europeană de Justiție.

Polonia nu se lasă intimidată. La Congresul Mondial al Familiei de la Varşovia din 11-13 mai 2007, ministrul Educației şi vicepreşedintele Poloniei, Roman Gierteych, a declarat că Polonia nu va ceda presiunii UE, care vrea să impună în toate statele membre dreptul la avort provocat şi „căsătorie" homosexuală. Polonia ar vrea să apere copiii de propaganda homosexuală în şcoli. Polonia va juca un rol conducător în încheierea iernii demografice în Europa, ce ar fi apărut din cauza liberalismului sexual.

Trezirea! Ridicați-vă!

Este timpul să ne trezim. Prea îndelung am fost înşelați de frazele ideologice despre libertate, toleranță şi antidiscriminare. Ele

[39] Misiune de anchetă, în lb. eng., în orig. (*n. trad.*).

servesc pregătirii lipsei de libertate, abolirii libertății de opinie şi religioase şi discriminării şi excluderii oricărei rezistențe.

Este timpul îndeosebi pentru creştini de a se trezi. Atacul se îndreaptă asupra fundamentului creştinismului, şi anume a similitudinii omului creat de Dumnezeu. În măsura în care gender devine mainstream[40], creştinismul dispare. Procesul este extrem de avansat.

Biserica Catolică opune rezistență prin magisteriu, prin reprezentanții Vaticanului în organizațiile internaționale şi prin episcopii proprii. Din acest motiv există permanent încercări de a exclude statul Vatican din ONU. Întrucât un episcop nu poate fi lipsit de funcția sa de instanțe seculare, se utilizează alte mijloace: Angelo Bagnasco, arhiepiscop de Genova, se găseşte de la începutul lunii aprilie 2007 sub protecția poliției. Au avut loc amenințări cu moartea contra lui, pentru că se exprimă împotriva echivalării parteneriatului homosexual cu căsătoria. La finele lunii aprilie a găsit într-o scrisoare un indiciu inconfundabil: un glonț şi fotografia lui cu o svastică incizată.

[40] Curentul principal, în lb. eng., în orig. (*n. trad.*).

Biserica țărilor occidentale ar dispune de structurile organizatorice pentru a trezi poporul din somn. Dar pentru aceasta trebuie să aibă loc procesul revenirii în rândurile proprii.

Rezistență opune „generația Benedict", care devine vizibilă mediatic la Zilele Mondiale ale Tineretului – milioane de oameni tineri care vor să vireze această lume spre bine.

Rezistență opun creştinii evanghelici din lumea întreagă.

Rezistență opune World Youth Alliance[41], o organizație de tineret activă la nivel mondial, cu un milion de membri din toate continentele (www.wya.net). Prin prezența ei permanentă la conferințele ONU şi dezbaterile parlamentare ale UE luptă pentru demnitatea persoanei, pentru libertate şi dreptate – marile realizări europene, la care Europa este pe cale să renunțe.

Rezistență opun toți cei care, în ciuda suferinței, creează familii şi exercită şi transmit acele virtuți care sunt fundamentul familiei: fidelitatea, solidaritatea, responsabilitatea. În Germania s-a constituit rețeaua de familie pentru a acorda familiilor o voce politică (www.familie-ist-zukunft.de).

[41] Alianța Mondială a Tineretului, în lb. eng., în orig. (*n. trad.*).

Rezistență opune orice om care se decide să trăiască după poruncile Domnului, pentru că numai astfel se poate îndeplini dorul său de iubire.

Să ne trezim! *Să ne ridicăm*, pentru ca „Frumoasa lume nouă", pe care Aldous Huxley a prevăzut-o în anii treizeci ai secolului trecut, să nu devină realitate. Ai cărei locuitori, care nu trebuie niciodată să aştepte mult, „pentru a i se permite, de îndată ce a observat, că ar pofti", privesc înapoi cu spaimă la vremea în care mai exista mama „vivipară", care îşi alăpta propriii copii „ca o pisică puii ei, dar o pisică având darul vorbirii, o pisică putând spune neîncetat «micuțul meu», «dulcele meu»"[42].

Izvorul adevărat al iubirii

Certitudinea noastră este: izvorul adevărat al iubirii nu poate fi distrus. Dumnezeu *este* iubirea şi cine deschide uşa, la care bate Isus, poate afla că este un Dumnezeu viu, milostiv. El a creat omul după chipul său ca bărbat şi femeie, pentru că i-a desemnat pentru iubire. Rebeliunea împotriva lui Dumnezeu nu poate

[42] Aldous HUXLEY, *Schöne neue Welt* (Frumoasa lume nouă), capitolul 3.

fi mai radicală, mai dementă, decât atunci când omul neagă că este bărbat şi femeie.

Nu îi asaltează pe cei care vor să fie ca Dumnezeu, prin faptul că vor să creeze omul după imaginea lor, întrebarea înfricoşătoare: şi dacă totuşi ar exista Dumnezeu? Au greşit toți acei care au glorificat pe Dumnezeu în artă, în opere de caritate, milioanele care au murit pentru el?

Creştinii trăiesc cu credința în victoria lui Cristos. Pentru ei sarcina constă în a rămâne fideli şi atunci când fidelitatea devine periculoasă: Isus prezice: „Din cauza înmulțirii fărădelegii, dragostea multora se va răci. Însă cine va rămâne statornic până la sfârşit, acela va fi mântuit" (*Mt* 24,12-13).

Epilog

Broşurile *Corpul, dragostea, jocuri de-a doctorul – Îndrumător pentru părinţi în vederea educaţiei sexuale infantile de la primul la cel de al 3-lea an şi de la al 4-lea la cel de al 6-lea an de viaţă* au fost răspândite de Centrala Federală pentru Clarificare Sanitară (BZgA) de 650.000 de ori gratuit în toată ţara.

Prin publicaţiile mele asupra instrucţiunii scandaloase privind stimularea sexuală a copiilor mici de către adulţi s-a produs în ţară şi în străinătate o presiune mediatică substanţială, care l-a obligat pe ministrul Familiei, Ursula von der Leyen, să retragă broşurile la sfârşitul anului 2007.

Acest succes nu este un motiv de linişte, pentru că toate lucrările BZgA, care sunt utilizate în şcoli ca bază a învăţământului asupra sexualităţii, răspândesc o concepţie asupra acesteia în care tot ce produce plăcere este permis, indiferent de vârsta sau de sexul participanţilor. Copiii şi tinerii sunt impulsionaţi într-o sexualitate precoce amorală. Aceasta conduce la distrugerea simţului sănătos al pudorii, la leziuni mentale grave, la răspândirea maladiilor cu transmitere sexuală, la gra-

viditățI timpurii şi avort provocat şi la incapacitatea legăturilor afective pe termen îndelungat. Părinții responsabili nu pot permite aceasta în continuare. Ceea ce ne trebuie în şcoli nu este sexologie, ci ştiința familiei.

Gabriele Kuby
mai 2008

Certitudinea noastră este: izvorul adevărat al iubirii nu poate fi distrus. Dumnezeu este iubirea şi cine deschide uşa, la care bate Isus, poate afla că este un Dumnezeu viu, milostiv. El a creat omul după chipul său ca bărbat şi femeie, pentru că i-a desemnat pentru iubire. Rebeliunea împotriva lui Dumnezeu nu poate fi mai radicală, mai dementă, decât atunci când omul neagă că este bărbat şi femeie.

Nu îi asaltează pe cei care vor să fie ca Dumnezeu, prin faptul că vor să creeze omul după imaginea lor, întrebarea înfricoşătoare: şi dacă totuşi ar exista Dumnezeu? Au greşit toţi acei care au glorificat pe Dumnezeu în artă, în opere de caritate, milioanele care au murit pentru el?

Creştinii trăiesc cu credința în victoria lui Cristos. Pentru ei sarcina constă în a rămâne fideli şi atunci când fidelitatea devine periculoasă: Isus prezice: „Din cauza înmulțirii fărădelegii, dragostea multora se va răci. Însă cine va rămâne statornic până la sfârşit, acela va fi mântuit" (*Mt* 24,12-13).

ISBN 978-606-578-168-9

9 786065 781689

www.editurasapientia.ro